

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123467936/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Er De bange?

— De væmmelige Tingester. Aa min Hat, min Hat! nu faar De snart over Fingrene!

Jørgen sad og saa paa hende og havde glemt Parasolen.

— Her er for Resten rart ude; synes De ikke? Bare vi havde det Vejr altid!

— Her maa være dejligt i alskens Vejr.

— Maaske; naar her var Mennesker.

— Mennesker?

— Ja, Mennesker — saadan som — som De — og Aage, føjede hun til.

— Kender De Aage?

— Ja det kan De tro! Vi har leget sammen.

Jørgen saa paa en Vogn, som kørte langt ovre paa Landevejen. Han syntes, han ikke rigtig kunde lide Aage, siden hun kendte ham. Siden hun kendte Aage; kendte en anden.

... Se nu tier De igen. De længes hjem.

— Næ. Han rystede stiltfærdigt paa Hovedet.

— Der er noget i Vejen.

Hendes Stemme lød saa stille, og hun bøjede sig frem for at se ham ind i Øjnene. Men han stirrede bestandig over paa Vognen; turde ikke flytte Øjnene fra den, saa underlig grædefærdig var han. Aller helst havde han lagt sit Hoved i hendes Skød og drømt sig til Døde under hendes Hænders Kærtegn. Han var veg og forknyt og følte sig ene ude paa et milevidt Hav, ene, med Længsel mod blødt Sommergræs og Søvn i skyggesvale Skove.

Hun rev Græs af Gærdet og dryssede det ud over ham, og brød en Kornblomst og stak den i hans Hat. Men han rørte sig ikke. Saa blev ogsaa hun stille.

Luften lyste af Sol.

— Som vi sidder her og stirrer! Nogen skulde se os! udbrød hun pludselig og lo og rejste sig og rystede Kjolen.